Není-li však služební doba župní započitatelna pro nárok na stanovení pensijní základny ve službě státní podle zák. č. 70/1930 Sb. a § 50 vl. nař. č. 96/1930 Sb., pak není splněn předpoklad pro postup podle § 3 odst. 1 věty třetí cit. vl. nař. a odpovídá zjištění doby rozhodné provedené žal. úřadem zákonu. Z rozhodné doby 9 roků, 7 měsíců tímto zjištěné vyplývá však v 5. platové stupnici při tříletých postupech (§ 3 vl. nař. č. 96/1930 Sb. odst. 1 věta první) ve smyslu § 11 plat. zák. č. 103/1926 Sb. pensijní základna čtvrtého platového stupně (d) v roční částce 27.900 Kč, která byla st-li skutečně přiznána.

## Č. 11.321.

**Zaměstnanci veřejní: Bezpodmínečným vystoupením ze sboru uniformované stráže bezpečnosti, schváleným příslušným úřadem, ztrácí gážista mimo hodn. třídu veškerých oprávnění, práv a nároků, vzcházejících ze služebního poměru, včetně nároku na dodatečnou úpravu a výplatu služebních požitků za dobu aktivní služby důsledkem nové úpravy služební doby legionářské.**

(Nález ze dne 1. června 1934 č. 15.217/32.)

Věc: Jaroslav Š. v P. proti ministerstvu vnitra o nedoplatek služebních požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Dekretem policejního ředitele v Praze z 1. června 1920 jmenován byl st-l prozatímním strážníkem ve sboru stráže bezpečnosti, nastoupil službu tu dne 1. června 1920 a byly mu dekretem zsp-é v Praze z 28. června 1920 poukázány od 1. června 1920 požitky: služné ročních 2100 Kč s vedlejšími požitky. Výměrem zsp-é v Praze z 12. května 1921 byla st-li propočítána služební doba podle zák. č. 222/1920 Sb. k 1. lednu 1921 v rozsahu 6 roků, 9 měsíců, 14 dnů, t. j. povinná služba presenční a vojenská služba válečná od 5. října 1912 do 1. května 1913 a od 15. ledna 1914 do 1. září 1919 a dále civilní služba státní od 1. června 1920 do 31. prosince 1920 s dodatkem, že doba ztrávená v čsl. legiích bude mu jako taková započtena po předložení legionářského průkazu dodatečně. Od 1. ledna 1921 byly mu poukázány požitky dle 4. stupně schematu sluhů. Dekretem policejního ředitelství v Praze z 31. října 1921 byl st-l jmenován definitivním strážníkem ve sboru stráže bezpečnosti v Praze.

Výměrem zsp-é v Praze ze 17. března 1922 byly st-li od 1. dubna 1922 poukázány požitky dle služného ročních 2904 Kč a byla jemu výměrem téhož úřadu z 8. května 1923 propočtena služební doba podle zák. č. 222/1920 Sb. od 1. ledna 1921 znova a sice doba vojenská presenční 6 měsíců, 17 dnů a 1 rok, 5 měsíců, 15 dnů, dále služba legionářská 6 roků, 9 měsíců podle potvrzení legionářského z 29. června 1922 č. 53.133 v rozsahu 6 roků, 9 měsíců a konečně civilní služba státní 7 měsíců a přiznány požitky dle 5 .stupně zřízeneckého. Dalším výměrem téhož úřadu

z 18. června 1923 byly mu od 1. září 1921 poukázány požitky podle služného ročních 3108 Kč a od 1. ledna 1923 dle služného ročních 5436 Kč.

Nato prohlásil st-l podáním ze 4. srpna 1923, že, jelikož koupil živnost hostinskou v N., jest donucen bezodkladně vystoupiti ze sboru stráže bezpečnosti a prosí, aby policejní ředitelství vzalo žádost za resignaci na místo strážníka na vědomí, i svolilo, aby bezodkladně ze sboru stráže bezpečnosti mohl vystoupiti. Resignaci tuto schválilo policejní ředitelství v Praze výměrem ze 4. srpna 1923, st-le dnem 5. srpna 1923 vzalo ze stavu a zastavilo mu požitky dnem 31. srpna 1923.

V podání z 15. července 1930 poukazoval st-l k tomu, že mu byly po dobu jeho zaměstnání jakožto strážníka u sboru uniformované stráže bezpečnosti v Praze vypláceny požitky na podkladě propočtení jeho legionářské služby v rozsahu 6 roků, 9 měsíců. Než podle potvrzení mno, kanceláře čsl. legií, evidenčního úřadu ze 17. dubna 1930 počítá se mu nyní správně služba legionářská v rozsahu 13 roků. Žádá proto, aby mu byly požitky za dobu jeho služby u sboru uniformované stráže bezpečnosti upraveny na základě správného započtení legionářských let, zmenšené o požitky, které mu již byly za dobu služby té vyplaceny, a dodatečně poukázány. — Podání tomuto nevyhověl zem. úřad v Praze výměrem ze 13. dubna 1931, ježto žadatel ze služebního poměru u policejního ředitelství v Praze dobrovolně vystoupil a tím ztratil veškerá oprávnění, práva a nároky z tohoto poměru vzcházející, tedy i nárok na vyplacení žádaných doplatků.

V odvolání z tohoto výměru uplatňoval st-l, že se zem. úřad nemůže pro své zamítnutí dovolávati zák. z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z., ježto st-l nebyl úředníkem, nýbrž pouze strážníkem a vyplácení jeho požitků dálo se následkem nesprávného legionářského potvrzení. Bylo-li však nyní dodatečně vydáno potvrzení správné, jest mu služné vyplatiti dodatečně.

Odvolání tomuto nevyhovělo min. vnitra nař. výnosem z důvodů rozhodnutí zem. úřadu, které se opírají o ustanovení odst. 3 § 51 vl. nař. z 5. října 1922 č. 295 Sb. a nikoliv o zák. z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z., jak st-l tvrdí.

Nss uvážil o stížnosti toto: — — —

Vl. nař. z 5 .října 1922 č. 295 Sb. vydáno bylo na podkladě zák. ze 13. července 1922 č. 230 Sb. o sborech stráže bezpečnosti a zák. z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. o služebním poměru státních úředníků a státního zřízenectva (služební pragmatiky), a to k provedení nejprve uvedeného zák. č. 230/1922 Sb., a stanoví: »Chce-li gážista mimo hodnostní třídu vystoupiti ze služby, ohlásí to svému bezprostřednímu představenému a vykonává dále službu tak dlouho, dokud neobdrží dekret o propuštění. Propuštění může býti odepřeno, je-li žadatel v disciplinárním vyšetřování. Jinak se dotyčný člen mužstva zprostí služby do měsíce. Dobrovolným vystoupením ze služebního poměru ztrácí vystoupivší všecka oprávnění, práva a nároky z tohoto poměru vzcházející, a to pro sebe i své příslušníky«.

Stížnost namítá, že žal. úřad mylně vychází z právního názoru, že podle ustanovení § 51 odst. 3 tohoto vl. nař. zanikají jakékoliv nároky zaměstnance vystoupivšího dobrovolně ze služebního poměru, tedy i ná-

rok příslušející mu za dobu, po kterou se nalézal v činné službě, neboť podle tohoto názoru by dobrovolným vystoupením ze služby zaměstnanec třeba ztrácel nároky na výplatu případně likvidovaných a doložených doplatků služného, výchovného, diet, cestovních výloh atd. za dobu aktivní služby, jejichž výplata se zdržela bez zavinění zaměstnancova, toliko průtahem vzniklým v řízení poukazujícím, což zajisté nebylo a nemohlo býti intencí cit. vl. nař. Naopak ustanovení slovem »vzcházející« prý mínilo právě naznačiti, že má na mysli toliko nároky, které vzcházejí zaměstnanci při opuštění služby na př. nárok na odbytné a zaopatřovací platy, nikoliv však nároky, které tvoří jeho běžnou odměnu za službu, kterou konal až do doby svého vystoupení ze služby. A takovým nárokem jest právě i nárok st-lův nyní uplatňovaný na doplatek služebních požitků na podkladě správně započtené služby legionářské.

Názoru stížností zastávanému nemohl nss přisvědčiti.

Předpis § 51 odst. 3 vl. nař. č. 295/1922 Sb. připíná ztrátu veškerých oprávnění, práv a nároků ze služebního poměru gážistů mimo hodn. třídu (odst. 1 § 51 cit. vl. nař.), k nimž patří podle § 10 odst. 1 lit. A tohoto vl. nař. i členové sboru uniformované stráže bezpečnosti a mimo jiné i strážníci, na skutečnost, že gážisté mimo hodnostní třídu ze služebního poměru vystoupí, a to dobrovolně. A tu není sporné, že st-l byl členem (strážníkem) sboru uniformované stráže bezpečnosti v Praze, že ze služebního poměru toho vystoupil, a to dobrovolně, a že toto dobrovolné vystoupení ze služebního poměru bylo schváleno nadřízeným jemu úřadem. Pak ho ovšem stihají následky tohoto počinu stanovené v odst. 3 § 51 vl. nař., totiž ztráta veškerých oprávnění, práv a nároků z tohoto poměru vzcházejících. Pojmem: »oprávnění, práva a nároky vzcházející« v odst. 3 § 51 cit. vl. nař. lze pak podle všeobecného smyslu a norem práva zaměstnaneckého vyrozumívati zřejmě oprávnění, práva a nároky plynoucí ze služebního poměru, které podle práva zaměstnaneckého jsou s určitým služebním poměrem spjaty, a to jak oprávnění, práva a nároky za trvání služebního poměru již vzcházející, tudíž již vzniklá, tak i oprávnění, práva a nároky z takového služebního poměru po jeho ukončení případně teprv vznikající, a to oprávnění, práva a nároky jak povahy osobní, tak i finanční. A všecka tato oprávnění, práva a nároky prohlašuje zákon za ztraceny v případě, že gážista mimo hodn. třídu u sboru stráže bezpečnosti vystoupí dobrovolně z tohoto služebního poměru, ježto oprávnění, práva a nároky ty tkví svým kořenem právě ve služebním poměru, vyžadují jeho nepřetržité trvání a tudíž zanikají, odstraní-li se tento nezbytný předpoklad oprávnění, práv a nároků zaměstnance. O výjimku mohlo by případně běžeti, kdyby zaměstnanec resignující na služební místo resignoval sice dobrovolně, avšak podmínečně a s výhradou určitých oprávnění, práv a nároků, předpokládajíc, že takováto resignace podmínečná byla příslušným správním úřadem také schválena, anebo jde-li o oprávnění, práva a nároky uplatněné ještě za trvání služebního poměru před vystoupením ze služby (viz Boh. A 5326/26).

Po té stránce plyne z děje, že st-l resignoval na svůj služební poměr jakožto strážník sboru uniformované stráže bezpečnosti v Praze naprosto bezpodmínečně a že si nevyhradil nároku na případné doplatky

na základě správně započtené služby legionářské. Ze spisů správních není také patrno, že by byl st-l před vystoupením ze služby té byl vznesl na úřad petit o takovouto úpravu, případně po předložení legionářského potvrzení až po vystoupení ze služby. Ale pak ztratil dobrovolnou, bezpodmínečnou a bezvýhradnou, příslušným úřadem bezpodmínečně a bezvýhradně schválenou resignací podle § 51 odst. 3 vl. nař. č. 295/1922 Sb. veškerá oprávnění, práva a nároky, tudíž i nárok na úpravu a výplatu služebních požitků, jež by mu jinak případně příslušely za jeho aktivní služby u sboru uniformované stráže bezpečnosti na základě správně určené služby legionářské.

## Č. 11.322.

Samospráva obecní. — Policejní právo trestní: *** Za účinnosti III. hlavy (§ 9 č. 8) zák. č. 116/1920 Sb. o organisaci a působnosti ústředního zastupitelstva hlavního města Prahy, t. j. ve smyslu § 4 zák. č. 692/1920 Sb. ode dne vyhlášky jmenování členů ústřední správní komise (Úřední list ze 6. ledna 1921 č. 4), není magistrát hlavního města Prahy povolán vydávati všeobecná nařízení v oboru místní policie zdravotní podle § 81 obecního řádu Pražského ze 27. dubna 1850 č. 85 z. z. čes.**

(Nález ze dne 1. června 1934 č. 11.266.)

Prejudikatura: Srov. Boh. A 7640/28.

Věc: Ladislav K. a spol. v Praze (adv. Dr. Frant. Zakopal z Mělníka) proti zemskému úřadu v Praze o přestupek vyhlášky magistrátu hlavního města Prahy z 19. února 1923 o obsluze kupujících.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutími byly potvrzeny nálezy magistrátu hlavního města Prahy, kterými byli st-lé podle § 143 pražského obecního řádu z 27. dubna 1850 č. 85 z. z. odsouzeni každý k pokutě 200 Kč (resp. 100 Kč), po případě k vězení 14 dnů (resp. 10 dnů) pro přestupek magistrátní vyhlášky z 19. února 1923, kterého se dopustili tím, že ve dnech měsíce července, září a října roku 1931 v nálezech blíže uvedených při obsluze obecenstva ve svých prodejnách buď sami, resp. jejich manželky nebo zřízenci brali do holých rukou uzenářské zboží určené bezprostředně k jídlu (párky, šunku, uzené maso, salám, ovar, paštiku, tlačenku).

O stížnostech uvažoval nss takto:

Podle obsahu nař. rozhodnutí potrestáni byli st-lé peněžitými pokutami resp. vězením pro přestoupení zákazu bráti do rukou při obsluze kupujících nakupované zboží bezprostředně k jídlu určené, jejž vydal magistrát hlavního města Prahy vyhláškou z 19. února 1923 na základě § 81 obec. řádu. Zákaz vydán byl, jak se ve vyhlášce praví, z důvodů veřejně zdravotních, a stihá vyhláška ta přestupky zákazu toho na základě § 143 cit. obec. řádu peněžitými pokutami ve výši 2—200 Kč, po